

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΑΠΛΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΑΝΑΛΩΜΑΣΙΝ

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ Δ. ΠΑΠΑΔΑΚΗ

Ὁ δὲ ἄνθρωπος ἡγεμών ἐστὶν ἐπὶ τὸ ὄρ-
θόν, δύο ταῦτα, δόξα ἀληθῆς καὶ ἐπι-
στήμη. ΠΛΑΤΩΝ.

ΤΟΜΟΣ Α΄. — ΤΕΥΧΟΣ Α΄. ΚΑΙ Β΄.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΣ

Διευθυνομένου ὑπὸ Σ. Οἰκονόμου.

—
1874.

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΑΝΑΜΙΚΤΑ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΑ

ΥΠΟ
ΕΥΘΥΡΡΙΜΟΝΟΣ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΟΥ

—
ΠΡΟΣΦΩΝΟΥΝΤΑΙ

ΤΩ
ΣΟΦΩΤΑΤΩ ΚΑΙ ΧΡΗΣΤΟΤΑΤΩ ΚΑΘΗΓΗΤΗ
ΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΣΠΥΡΙΔΩΝΙ ΦΙΝΤΙΚΛΕΙ.

—
Α΄.

Ἐντὶ τοῦ κιβδήλου Λαυριακός Λαυριακή Λαυριακόν, ὅπερ πολλοὶ τὰ νῦν μεταχειρίζονται λέγοντες Λαυριακός πλοῦτος, Λαυριακή ὑπόθεσις, Λαυριακόν ζήτημα, κτλ., ὀφείλει νὰ γίνηται χρῆσις τοῦ γνησίου Λαυριωτικός Λαυριωτική Λαυριωτικόν ἢ μᾶλλον Λαυρεωτικός κτλ.

Τὸ ἐπίθετον Λαυριακός πάμπολυ τοῦ καθαροῦ καὶ ἀκηράτου ἑλληνισμοῦ ἀπηρτημένον καὶ παντάπασιν ἄγνωστον τοῖς παλαιοῖς ὑπάρχον ἐπλάσθη ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις καὶ παρεισήχθη εἰς τὴν νέαν γλῶσσαν ὑπ' ἀμούσων καὶ σκαιῶν Γραικύλων, οἵτινες οὐδαμῶς παιδείας γεγευμένοι οὐδ' ἐπιθυμητικῶς ὀρθῶν καὶ ὑγιῶν διδασμάτων ἔχοντες, ἀλλὰ τελέως

μὲν γραμμάτων ἄπειροι καὶ ἀγύμναστοι, παντὸς δὲ λόγου ἀνυπήκοοι ὄντες, προπετῶς ἐκάστοτε παραχαράττουσι καὶ δεινῶς λυμαίνονται τὰ τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς, ἄλλοτ' ἄλλας εἰς αὐτὴν εἰσφοροῦντες ὀθνεῖας καὶ μοχθηρὰς χρήσεις, ἐξ ὧν κινδυνεύει νὰ ἐπιτριβῆ καὶ διαφραρῆ ἄρδην ἢ καλλίστη τῶν γλωσσῶν, ἐνύβρισμα ἀληθῶς καὶ παροίνημα καταστᾶσα ἀνεισάκτων καὶ ἀστοιχειώτων ἀνθρώπων ἀφορήτως βαρβαροφωνούντων καὶ ἀγρίως αὐτὴν σπαραττόντων. Τοσαύτη δὲ δυστυχῶς παρὰ τοῖς νῦν Ἕλλησι κακοδαιμονία καὶ ἀναισχυντία ἐπιπολάζει, ὥστε, ἂν τις ἀηδῶς πρὸς τὰ τέρατα διαχειόμενος καὶ βαρέως τὴν κάκωσιν τῆς γλώσσης φέρων ἐπιχειρῆ ὅπωςδὴποτε νὰ ἐλέγξῃ τὰ νόθα καὶ παρέγγραπτα, ὑβρίζεται πάντα τρόπον καὶ προπηλακίζεται ὑπὸ τῶν αὐθαδεστέρων καὶ μᾶλλον ἀνουθετήτων, χλευάζεται καὶ διασύρεται ὡς μικρολόγος σχολαστικὸς μὴ κατανοῶν τὸ πνεῦμα τῆς γλώσσης καὶ κωλύων τὴν ἐλευθέραν κίνησιν καὶ πρόοδον αὐτῆς, ἐπαινεῖται ἐμφαντικῶς καὶ πομπικῶς ἐν οὐ δέοντι ἢ πλαστικῇ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης δύναμις καὶ κηρύττεται μεγαλοφώνως ὅτι διὰ τῆς κατασκευῆς νέων αἰε λέξεων αὐξάνεται ὁ πλοῦτος αὐτῆς καὶ εὐκολώτερον οὕτω καὶ ἀπονώτερον κατορθοῦται ἢ πλήρωσις ποικίλων ἐν τῇ συγγραφῇ χρειῶν, ἀποτοξεύονται παντοῖα σκώμματα εἰς τὴν ταλαίπωρον γραμματικὴν καὶ βιαίως πολλάκις φέρεται εἰς τὸ μέσον ἐπίκουρος ἢ ἀναλογία, ἣν μόνοι οἱ γραμματικοὶ καὶ φιλόλογοι ἀδυνατοῦσι νὰ συνίδωσι, θόρυβος δὲ μέγας ἐγείρεται καὶ κραυγαὶ θηριώδεις πανταχόθεν καταρρήγνυνται καὶ ὁμοῦ ἢ τε γῆ καὶ ἢ θάλασσα ταραττεται πρὸς σύγχυσιν τῶν πραγμάτων καὶ ἐπισκότησιν τῆς ἀληθείας.

« Ὁ θέλων νὰ κατακρίνη τὸ Λαυριακός », ἔγραφε πρότινος χρόνου κομψὸς ἀνὴρ (οὗ τὸ ὄνομα παραδοτέον τῇ λήθῃ), οἰόμενος ἐν λόγοις ἱκανῶς γεγυμνάσθαι καὶ τοῦτο

δὴ τὸ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους λεγόμενον σοφίης ἐπ' ἄκροισι θοάζειν, «μόνον ὡς μὴ ἀπαντῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καταδεικνύει τὸ ὅτι ἀγνοεῖ τὸ πνεῦμα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ὅπερ δυστυχῶς δὲν μανθάνεται ἐν τῇ γραμματικῇ, λησμονεῖ ὅτι ὑπάρχει Ἰλιακὸς ἐκ τοῦ Ἴλιον, καὶ ἔχει χρεῖαν νὰ μάθῃ ὅτι ὁ Λαυριακὸς εἶναι ἑλληνικώτατον, καὶ τοι μὴ παραδοθὲν ὑπὸ τῶν παλαιῶν ».

En cor Zenodoti, en iecur Cratetis.

Τὰ μισοβάβαρα ταῦτα τῆς Ἀττικῆς χελιδόνος τερτίσματα θὰ διαπτυχθῶσιν ἀκριβῶς ἐν ἰδίῳ κεφαλαίῳ, ἵνα σαφῶς καὶ ἐπιδήλως ἐμφανισθῇ τὸ σαθρὸν καὶ ἀσύστατον τῶν θεωρημάτων καὶ ἐπιχειρημάτων, ἅτινα ἀταλαιπώρως καὶ αὐτοσχεδίως οἱ εὐμήχανοι Ἀγελαῖοι ἐπινοοῦντες ἐπανατείνονται ἀπειλητικῶς καὶ ἐπισείουσι φοβερῶς, ὅσάκις σπεύδουσι νὰ ὑπερμαχῶσιν ἀδοκίμου τινὸς ἢ ἀτόπου καὶ ἀλλοκότου χρήσεως. Γελαῖ δέ τις μάλιστα βλέπων ἀνθρώπους παντελῶς τὴν φωνὴν ἰδιώτας καὶ ὅλως ἑλληνικῆς λέξεως ἀναισθήτους φιλοτιμουμένους ἐκ παντὸς τρόπου δεινότητα περὶ τὴν γλῶσσαν καὶ καλλιρρημοσύνην νὰ ἐπιδεικνύωνται.

Ἐν τῷ παρόντι παρατηροῦμεν ὅτι ἀντὶ τοῦ παρασήμου καὶ ἐκφύλου Λαυριακὸς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐλέγετο Λαυριωτικός ἢ Λαυρεωτικός, Λαυριωτικὴ ἢ Λαυρεωτικὴ πρόσοδος, Λαυριωτικὴ ἢ Λαυρεωτικὴ (γῆ, χώρα), γλαῦκες Λαυριωτικαὶ ἢ Λαυρεωτικαί, οἷον Πλούταρχ. Θεμιστ. Δ', 1 « τὴν Λαυριωτικὴν πρόσοδον ἀπὸ τῶν ἀργυρείων μετάλλων ἔθος ἐχόντων Ἀθηναίων διανέμεσθαι ». Νικί. Δ', 2 « ἐκέκτητο γὰρ ἐν τῇ Λαυριωτικῇ πολλά » (Φέρεται καὶ γραφὴ Λαυρεωτικῆ). Ἀριστοφ. Ὄρν. 1106 « γλαῦκες ὑμᾶς οὔ ποτ' ἐπιλείψουσι Λαυριωτικαί ». Παροιμιογρ. Ἑλλ. Τόμ. Α', σελ. 390 Γοττ. « Γλαῦκες Λαυρεωτικαί : Ἐπὶ τῶν πολλά χρήματα ἐχόντων. Ἐν γὰρ Λαυρίῳ τῆς Ἀττικῆς χρύσεια μέταλλα ἦσαν. Ἐπεχάραττον δὲ

γλαῦκας ἐν τοῖς νομίσμασιν». Τόμ. Β', σελ. 153 «Γλαῦκες Λαυριωτικαί: Ἐπὶ τῶν πολλὰ χρήματα κτέ.». Σουῖδ. Τόμ. Α', α, σελ. 1109 Βερν. «Καὶ ἕτερα παροιμία γλαῦκες Λαυριωτικαί ἐπὶ τῶν πολλὰ χρήματα ἐχόντων, παρόσον ἐν Λαυρίῳ τῆς Ἀττικῆς γίνονται χρύσεια μέταλλα. Ἐνεχάραττον δὲ γλαῦκας ἐν τοῖς χρυσοῖς νομίσμασι». Ήσύχ. Τόμ. Α', σελ. 834 Ἄλβ. «Γλαῦκες Λαυριωτικαί: Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν. Οἱ ἀργυροστατῆρες. Ἐν Λαυρίῳ γὰρ τὰ μέταλλα τὰ ἀργυραῖα γλαῦξ δὲ τὸ ἐπιχάραγμα τοῦ στατῆρος». Ταύτην τὴν γραμμὴν παρέχει ἡμῖν ὁ κῶδιξ· ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ τῶν φιλολόγων τις ἀντὶ μὲν τοῦ ἀργυροστατῆρες εἶκασεν ἀργυροῖ στατῆρες, ἀντὶ δὲ τοῦ ἀργυραῖα ἔγραψεν ἀργυρεῖα. Ὀρθότερον δ' ἔχει τὸ προπαροξύτονον ἀργύρεια¹.

Ἐν ταῖς εἰς τὸν Νικίαν τοῦ Πλουτάρχου σημειώσεσι τοῦ Κοραῆ ἀναγινώσκεται ἡ ἐπομένη παρατήρησις (Πλουτ. Παραλλ. Μέρ. Γ', σελ. 411):

Λαυριωτικῆ.] Προσυπκκουομένου τοῦ Χώρα². Κακῶς οἱ ΠΡ ἔγραψαν Λαυρεωτικῆ· ἔστι γὰρ παρὰ τὸ Λαύριον, ὄρος οὕτω καλούμενον τῆς Ἀττικῆς. «Μέχρι Λαυρίου ὄρους, οὗ τὰ ἀργύρεια μέ-

¹ Ἴδε Βοιμέλιον Δημοσθ. Δημηγορ. σελ. 121. Κόβητον Nov. Lect. σελ. 770, κλπ.

² Ὡς λέγεται ἡ Ἀττικῆ, ἡ Μεγαρικῆ, ἡ Λακωνικῆ, ἡ Θεσπικῆ, ἡ Ταναγραικῆ, ἡ Πλαττικῆ, ἡ Λοκρικῆ, ἡ Λεπρεατικῆ, ἡ Βοττικῆ, ἡ Μαιδικῆ, ἡ Παιονικῆ, ἡ Ὀδομαντικῆ, ἡ Ποντικῆ, ἡ Δαρδανικῆ, ἡ Τρωϊκῆ, ἡ Μηδικῆ, ἡ Πισιδικῆ, ἡ Τραλλικῆ, ἡ Σκυθικῆ, ἡ Ἰνδικῆ, ἡ Σινδικῆ, ἡ Κωλικῆ, ἡ Βεχειρικῆ, ἡ Κυρρηστικῆ, ἡ Κελτικῆ, ἡ Βαιτικῆ, ἡ Βελγικῆ (Ἄλλὰ Στέφ. Βυζ. σελ. 161, 15 Μειν. «Βελγικῆ ἡ χώρα, ὡς Βαιτικῆ». Πρὸ. καὶ σελ. 156, 10 καὶ Ἀρχάδ. π. Τόν. σελ. 107, 10), κτλ., οὕτω καὶ ἡ Λαυριωτικῆ ἢ Λαυρεωτικῆ. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον λέγεται ἡ Ἀργεῖα, ἡ Ἠλεία, ἡ Ταναγραία, ἡ Πισαία, ἡ Μηθυμναία, ἡ Οἰτιά, ἡ Ἀγραία, ἡ Ἰουδαία, ἡ Ὠρωπία, ἡ Κορινθία, ἡ Σικυωνία, ἡ Τροιζηνία, ἡ Ἐπιδαυρία, ἡ Μεσσηνία, ἡ Ναυπακτία, ἡ Λευκαδία, ἡ Ἀλιαρτία, ἡ Κνιδία, ἡ Σαλαμινία, ἡ Ροδία, ἡ Ἀνδρία, ἡ Σαμία, ἡ Κυθηρία, ἡ Βαβυλωνία, ἡ Καρχηδονία, κτλ., ἡ Τρωάς, ἡ Κρουσίς, κτλ., ἡ Ἀδραμυτ(τ)ηνή, ἡ Μελιτηνή, ἡ Κυζικηνή, ἡ Δραγγηνή, κτλ., ἡ Βακτριανή, ἡ Σογδιανή, ἡ

ταλλά ἐστὶν Ἀθηναίοις » φησὶ Θουκυδίδης (B, 55). Ταῦτα δὲ τὰ ἐκ τῶν ἀργυρείων τούτων μετάλλων κοπτόμενα νομίσματα, ἐπίσημον ἔχοντα γλαῦκα, αἰνίττεται καὶ ὁ Κωμικὸς Ἀριστοφάνης (Ὀρν. 1106), λέγων,

Γλαῦκες ὑμᾶς οὐποτ' ἐπιλείψουσι ΛΑΥΡΙΩΤΙΚΑΙ·
Ἄλλ' ἐνοικῆσουσιν ἔνδοον, ἐν τε τοῖς βαλαντίοις
Ἐννεοττεύσουσι, κάκλέψουσι μικρὰ κέρματα.

Σαφῶς ἐκ τοῦ λόγου τούτου μηνύεται ὅτι ἀπεδοκίμαζεν ὁ αἰοίδιμος ἀνὴρ τὴν γραφὴν Λαυρεωτικός, μόνην τὴν Λαυρεωτικός ὑπολαμβάνων ὀρθὴν καὶ μόνην ταύτην ὡς δόκιμον ἀσπαζόμενος. Ὡς δ' ὁ Κοραῆς, οὕτω καὶ ὁ Βοίχκιος (*Gesamm. Klein. Schrift.* Τόμ. Ε', σελ. 2) καὶ ἄλλοι ψευδῆ καὶ ἀπόβλητον ἀπεφῆναντο τὸν διὰ τοῦ Ε τύπον. Τούναντίον δ' ὁ Βεκκῆρος ἐξέδωκεν οὐ μόνον ἐν τῷ Νικίᾳ τοῦ Πλουτάρχου Λαυρεωτικῆ ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Θεμιστοκλεῖ Λαυρεωτικῆν (Πλουτ. Παραλλ. Τόμ. Γ', σελ. 4 καὶ Τόμ. Α', σελ. 183). Καὶ ὁ Σίντενις δ' ἐν τῇ Τεῦδνηρείῳ ἐκδόσει τῶν Παραλλήλων τοῦ Πλουτάρχου προῦκρινε τὸν δι' Ε τύπον (Τόμ. Α', σελ. 222 καὶ Τόμ. Γ', σελ. 5), καίτοι πλημμελῆ αὐτὸν ἀποκαλέσας ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Θεμιστοκλέους (σελ. 26).

Ἄλλ' ἐν ἀκριβῶς καὶ βεβαίως γνωστῇ ὁ ὀρθότερος καὶ δοκιμώτερος τύπος τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπιθέτου, ἐπάναγκες ὑπάρχει νὰ ἐξετασθῇ καὶ διορισθῇ ἡ γραφὴ τοῦ ἐξ οὗ παράγεται ὄνοματος.

Οὐκ ὀλίγοι φιλόλογοι τοῖς ἀντιγράφοις μάλιστα πειθόμενοι φρονοῦσιν ὅτι ἀδιαφόρως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐγράφετο Λαύριον καὶ Λαύρειον. Εἶνε δ' ὁ Οὐεσσελίγγιος (Ἡροδ. Ζ', σελ. 569), ὁ Βοίχκιος (ἐνθ. ἀν.), ὁ Σίντενις (Πλουτ.

Ματιανή, ἡ Μοργιανή, ἡ Ἀμαστριανή, κτλ., ἡ Μεταποντινὴ, κτλ., ἡ Λουγδουνησία, κτλ.

Καὶ συνήθως μὲν ἄνευ τῆς λέξεως χωρὰ ἢ γῆ ταῦτα ἐκφέρονται, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ τῆς ἀνελλιπούς χρήσεως οὐκ ὀλίγα μαρτύρια, ὡς σαφῶς θὰ ἐμφανισθῇ ἐν ἄλλῳ τόπῳ.

Θεμιστ. σελ. 26), ὁ Βαίριος (Ἡροδ. Τόμ. Γ', σελ. 657 ἐκδ. 6') καὶ ἄλλοι ¹. Παρ' Ἡροδότῳ Ζ', 144 δύο μόνα ἀντίγραφα ἔχουσι Λαυρῖου. Παρὰ Θουκυδίδη ἔμωσ Β', 55 ὀλίγα φέρουσι τὸν διφθογογραφούμενον τύπον. Πρβ. καὶ ζ', 91 καὶ Ἀνδοκίδ. π. Μυστηρ. 38 καὶ 39. Παρὰ Πausανία Α', α', 1 ἀναγινώσκεται καθ' ἅπαντα τὰντίγραφα Λαύρῖον. Ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Ἡσυχίου Τόμ. Α', σελ. 834 Ἀλβ. κεῖται ἐν Λαυρῖῳ, ἐν δὲ τῷ τοῦ Σουΐδα Τόμ. Α', α, σελ. 1109 Βερν. ἡ τῶν κρειττόνων ἀντιγράφων γραφή εἶνε ἐν ΛαυρΕῖῳ. Ἐν τοῖς παλαιοῖς εἰς τοὺς Ἰππέας τοῦ Ἀριστοφάνους σχολίοις στίχ. 362 (σελ. 46 Διδ.) γράφεται ἐν Λαυρίῳ, ἐν δὲ στίχ. 1093 (σελ. 70) ἐν ΛαυρΕῖῳ. Πρβ. καὶ Σχολ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 238 (σελ. 77 Δινδ.) « ἐν Θορικῷ γάρ ἐστι μέταλλα καὶ ἐν Λαυρίῳ », κτλ.

Ἄλλ' οὐδὲν τρανὸν καὶ σαφὲς ἐκ τούτων πορίζεται οὐδὲ τεκμηριοῦται ἐκ τῶν ἀντιγράφων ἡ ἀληθὴς γραφή, ἐν οἷς συχνότατα γίνεται σύγχυσις τοῦ Ι καὶ ΕΙ, καθάπερ καὶ τοῦ Ο καὶ Ω καὶ τοῦ Ε καὶ ΑΙ, κτλ. Πλειστάκις δ' ἐν αὐτοῖς λέξεις, περὶ ὧν κάλλιστα καὶ βεβαιότατα ἄλλοθεν γινώσκεται ὅτι διὰ μόνου τοῦ Ι ἢ διὰ μόνου τοῦ ΕΙ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐγράφοντο, εὐρίσκονται ἢ κατ' ἀμφοτέρους γεγραμμένοι τοὺς τρόπους ἢ κατὰ μόνον τὸν πλημμελεῖ καὶ διάστροφον.

Τὴν γνησίαν τῆς προκειμένης λέξεως γραφὴν διδασκόμεθα ἐκ τῆς παραδόσεως, καθ' ἣν τὸ ὄρθον εἶνε ΛαύρΕῖον, οὐχὶ Λαύρῖον.

Ἐν τοῖς Κανόσι τοῦ Θεογνώστου σελ. 127 (Κραμ. Ἄν. Ὁξ. Τόμ. Β') ἀναγινώσκεται :

Τὰ διὰ τοῦ ΕΙΟΝ τρισύλλαβα κύρια ἢ καὶ ἰδιάζοντα κατὰ πόλεων προπαροξύτονα διὰ τῆς ΕΙ διφθογγου γράφονται. Εἶπον

¹ Ἴδε Πόππον Θουκυδ. Μέρ. Α', β', σελ. 265 ἐκδ. μεγ.

δὲ ἰδιόζοντα διὰ τὸ Λάγειον παρὰ Ἀλεξανδρεῦσιν ἐν αὐτῇ τῇ πόλει μόνον λεγόμενον καὶ τὸ Λύκειον Ἀθήνησι· τὸ γὰρ χαλκεῖον προπερισπώμενον κοινὸν κατὰ πᾶσαν πόλιν ἐπὶ τόπου λαμβανόμενον. Ἔστωσαν δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· Χλούρειον ὄνομα τόπου, Γύθειον, Σέρρειον ἢ πόλις, ΛΑΥΡΕΙΟΝ¹ ὄνομα τόπου (ἰδιόζει τοῦτο Ἀθήνησι), Φίκειον ὄρους ὄνομα (τοῦτο εὔρηται καὶ διὰ βραχέος τοῦ Ι κατὰ τὴν παραλήγουσαν· ἴσως δὲ συνεξέδραμε τῷ Ῥύτιον, Αἴγιον, Σούριον, περὶ ὧν ἤδη προεῖρηται), Βούθειον, Σίγειον, Λέπρειον Καυκῶνων πόλις, Φύτειον, Κράνειον γυμνάσιον ἐν Κορίνθῳ ».

Καὶ ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ τοῦ Χοιροβοσκοῦ σελ. 237 (Κραμ. Ἀν. Ὁξ. Τόμ. Β') φέρεται :

ΛΑΥΡΕΙΟΝ· ἔστι δὲ τόπος τῆς Ἀττικῆς ποιῶν μέταλλα· διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφεται· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ΕΙΟΝ τρισύλλαβα ἰδιόζοντα καὶ προπαροξύνοντα καὶ διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφεται.

Ὅμοια τούτοις διδάσκει καὶ ὁ Μέγας Ἐτυμολόγος γράφων σελ. 533,29 :

Τὰ διὰ τοῦ ΕΙΟΝ τρισύλλαβα ἰδιόζοντα, τουτέστιν ἐνὶ τόπῳ² μόνον λεγόμενα, διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφεται καὶ προπαροξύνεται, οἷον Λάγειον τὸ ἵπποδρόμιον Ἀλεξανδρείας ἀπὸ Λαγοῦ τινος (Γρ. : ἀπὸ Λάγου τινός), Χλούρειον τόπος ἐν Αἰτωλίᾳ, ὅπου ἦν ὁ χλούνης, ΛΑΥΡΕΙΟΝ τόπος ἐν Ἀττικῇ ἔχων μέταλλα.

1 Κατὰ τὸ Λαύρειον τῆς Ἀττικῆς γράφεται καὶ τὸ Γαύρειον τῆς Ἄνδρου (Ἴδ. Δινδόρφιον Ξενοφ. Ἑλλην. σελ. 34 Ὁξ.)· ἔτι δὲ τὸ Γάμβρειον τῆς Ἰωνίας. Στέφ. Βυζάντ. σελ. 198, 11 «Γάμβρειον· πόλις Ἰωνίας. Τὸ ἔθνικόν Γαμβρειεύς, ὡς Σιγαιεύς. Γράφεται δὲ διὰ διφθόγγου, ὡς δηλοῖ τὸ Γαμβρήϊον». Περὶ τῶν εἰς ΙΟΝ ἢ ΕΙΟΝ ληγόντων ὀνομάτων πολλὰ μὲν ἔχομεν νὰ εἴπωμεν, ἀλλὰ δὲν εἶνε ὁ οἰκεῖος τόπος ἐνταῦθα.

2 Δὲν ἀρνούμεθα μὲν ὅτι ἠδύνατο ὁ Μέγ. Ἐτυμολόγος νὰ εἴπῃ ἄνευ προθέσεως ἐνὶ τόπῳ, πιθανώτατον δ' ὅμως φαίνεται ὅτι ἐξέπεσε πρὸ τοῦ ἐνὶ ἢ πρόθεσις ἐν, καθάπερ ἐν τῷ μυθίᾳ ἐγκωμίῳ τοῦ Λουκιανοῦ § 9 « νεοττιάν δὲ ἡ καλιάν οὐχ ἐνὶ τόπῳ καταστήσατο » (Γρ. οὐχ ἐν ἐνί). Περὶ τῆς ἄνευ προθέσεως χρήσεως τῆς δοτικῆς εἰς ἀγλωσιν τῆς ἐν τόπῳ σχέσεως θὰ διαλάβωμεν ἐκτενῶς ἀλλὰ ἄλλοτε.

Πρβ. καὶ Ἐτυμ. Γουδιαν. σελ. 375, 1. Καὶ ὁ Σουΐδας λόγον περὶ τῆς προκειμένης λέξεως ποιούμενος διὰ διφθόγγου αὐτὴν γράφει (Τόμ. Β', α', σελ. 510) « Λαύρειον: Τόπος Ἀττικῆς ποιῶν μέταλλα ». Ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Φωτίου σελ. 218,8 ἀναγινώσκεται « Λαυρεῖον: Τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τὰ ἀργύρεα ἦν μέταλλα »· ἀλλ' ὁ τονισμὸς εἶνε πλημμελής. Πληθυντικὸν Λαύρεια κεῖται παρ' Ἡσυχίῳ λέγοντι « Λαύρεια: Τὰ Ἀθήνησι χρύσεια μέταλλα λεγόμενα ». Φέρεται δὲ παρ' αὐτῷ καὶ « Λαῦρον: Τὴν δάφνην ἢ μέταλλον ἀργύρου παρὰ Ἀθηναίοις » (Τόμ. Β', σελ. 434).

Πᾶς τις βλέπει ὅτι μόνη τῇ διὰ διφθόγγου γραφῇ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος λέξεως συνηγορεῖ ἢ παράδοσις, οὐδενὸς γραμματικοῦ ἀντιμαρτυροῦντος οὐδ' ἀμφιδοξοῦντος τὸ παράπαν περὶ τῆς γραφῆς ταύτης. Ἀναμφήριστον δ' ὑπάρχει ὅτι καὶ ὁ Στέφανος ὁ Βυζάντιος μνημονεύων τὴν λέξιν ταύτην ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς τὴν τε παραλήγουσαν αὐτῆς διὰ διφθόγγου ἔγραφε καὶ περὶ τοῦ καθ' ὕφρσιν ἢ ὑφαίρεσιν τοῦ Ι σχηματισμοῦ τοῦ Λαυρεώτης καὶ Λαυρεωτικός τὸν προσήκοντα λόγον ἐποιεῖτο. Ἀλλ' ἀπώλοντο δυστυχῶς τὰ ἀπὸ τοῦ Λάρισαι μέχρι τοῦ Λῆμνος. Δὲν εἶνε δ' ὅμως, ὅσον τείνει εἰς τὸ ὄνομα Λαύρειον, ἡ βλάβη μεγάλη· διότι ἐν λέξει Σέρρειον (σελ. 561 Μειν.) κεῖται ἡ ἐξῆς παρατήρησις: « Τὸ ἔθνικόν Σερρειεύς καὶ Σερρεώτης, ὡς τοῦ Λαύρειον Λαυρεώτης, καὶ Σερρεάτης, ὡς Λέπρειον Λεπρεάτης ».

Τὸ λαμπρότατον τοῦτο τοῦ Στεφάνου μαρτύριον εἶνε οἰονεὶ ἐπισφράγισις καὶ τελεία βεβαίωσις τοῦ περὶ τῆς ἀληθοῦς γραφῆς τοῦ προκειμένου ὀνόματος λόγου. Σαφέστατα, νομίζομεν, διδάσκει ὁ Στέφανος ὅτι ἐλέγετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ΛΑΥΡΕΙΟΝ, ἐξ οὗ παρήχθη τὸ ΛΑΥΡΕΩΤΗΣ, ὡς ἐκ τοῦ ΣΕΡΡΕΙΟΝ τὸ ΣΕΡΡΕΩΤΗΣ. Φανερώτατον δ' ὑπάρχει ὅτι ἐκ τοῦ ΛΑΥΡΕΩΤΗΣ δὲν δύναται ἄλλο ἐπίθετον νὰ σχηματισθῇ ἢ τὸ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΟΣ.

Σημειωτέον δ' ὅτι τὰ περὶ τῆς γραφῆς τοῦ Λαύρειον ὑπὸ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν παραδεδομένα εἶνε ἀπηνθισμένα ἢ ὀπωσδήποτε μετωχτευμένα ἐκ τῶν τοῦ Ἡρωδιανοῦ ἀκριβεστάτου καὶ ἀσφαλεστάτου ὡς τὰ πολλὰ τῶν τοιούτων παρατηρητοῦ. Ἄν δ' οἱ μαθηταὶ καὶ θαυμασταὶ τοῦ ἐπιφανοῦς διδασκάλου τοῦ ἑλληνισμοῦ Λεοντίου Ἀναστασιάδου ¹ ἀγνοῶ-

1 Ὁ μακαρίτης Λεόντιος Ἀναστασιάδης, καίτοι λίαν ἐκάστοτε πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ μαθητὰς καὶ πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους μεγαλαυχούμενος καὶ ἀνυποστόλως πολλάκις αὐτὸς ἑαυτὸν ἐξυμνῶν ὡς ἐντριβέστατον καὶ δοκιμώτατον περὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, δύναται περιφανέστατα νὰ ποδειχθῇ πάντῃ ἀμαθῆς καὶ ἀνεπιστήμων καὶ τῶν πρώτων αὐτῆς στοιχείων. Οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν ἂν Γραικύλοι τινὲς ἀναγράφητοι διὰ στόματος ἀεὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔχουσι καὶ συχνάκις περὶ αὐτοῦ λόγον ποιῶνται ἀνακηρύττοντες κρᾶτιστον τοῦ ἑλληνισμοῦ γνώμονα. Αὐτὸς ὁ φιλοτεχνήσας τὰ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν παρατεθέντα τερετίσματα πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὀρθότητος τοῦ τύπου Λαυριακός, φοβούμενος πάντως μὴ ἀγνώμων μαθητῆς φανῆ, ἂν ῥῆσιν κακῶς ἔχουσαν ἐλέγχων μὴ μνημονεύσῃ ὀπωσδήποτε καὶ τιμήσῃ τὸν ἀοίδιμον διδάσκαλον, ἔγραψε μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ οὔσης χάριτος καὶ εὐσομίας ταῦτα:

Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ νεοφώτιστος Γνώμων τῶν Ἀθηνῶν, πρὶν ἢ ἀλειφθῆ εἰς τὸν πατριωτικὸν ἀγῶνα τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς σημερινῆς ὑμῶν γλώσσης, ἔπρεπε, πρῶτον μὲν νὰ μάθῃ νὰ γράφῃ ἑλληνικὰ, καὶ οὐχὶ ἑλληνικὰ μαλτέζικα, ὡς ἔλεγεν ὁ μακαρίτης Λεόντιος· οἶον: « Ἄλλοτε δ' ἄλλην ἐξετάσαντες χρῆσιν κατ' ἀσφαλές, ὡς φρονοῦμεν, καὶ πάγιον παράπηγμα πάμπολλα ἐφωράσαμεν πλημμελῶς καὶ ἀτόπως ἔχοντα ἢ ἐπίμεμπτα ὀπωσδήποτε καὶ ἄζηλα ὄντα ».

Hem optimum magistrum graecitatis!

Ἡ εὐτραπέλως ψεγομένη καὶ ἀνελλήνιστος ἀποκαλουμένη ῥῆσις διασίλβει ὡς ἀδάμας ἀληθῶς ἐν μέσῳ τοῦ βαρβαρικοῦ βορβόρου τοῦ χυθέντος ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀγελαίων, ὅστις οὕτως ἀπειρόκαλος καὶ ἀναίσθητος εἶνε, ὥστ' ἐμμελέστερον μὲν ἀποφαίνει τὸν Σκύθην Ἀτέαν, ὅς, Ἰσμηνίου τοῦ ἀύλητοῦ ληφθέντος αἰχμαλώτου καὶ παρὰ πότον ἀύλησαντος, ὡμοσεν ἡδίων ἀκούειν τοῦ ἵππου χρεμετίζοντος, οὐδαμῶς δὲ διαφέρει τοῦ παρὰ τῷ Θεοφράστῳ ἀγροίκου, ὅστις τοιοῦτός τις ἐστίν, οἷος τὸ μύρον φάσκειν οὐδὲν τοῦ θύμου ἡδίων ὄζειν καὶ ἐπ' ἄλλῳ μὲν μηδενὶ μήτε θαυμάζειν μήτ' ἐκπλήττεσθαι ἐν ταῖς ὁδοῖς· ὅταν δὲ ἴδῃ βοῦν ἢ ὄνον ἢ τράγον, ἐστηκῶς θεωρεῖν. Διαβεβαιούμεθα δ' ὅτι, ἂν κατορθώσῃ ὁ ἄνθρωπος οὗτος καὶ

σίν ἢ περιορῶσι τὸν Ἡρωδιανόν, οἱ ἐντρεχῶς ὅμως περὶ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἀσχολούμενοι καὶ μὴ ἐκ περιζώματος τὴν φιλολογίαν ἀσκοῦντες ὑπερβαλλόντως θαυμάζουσι καὶ λίαν τιμῶσι καὶ ἀποδέχονται τὰ γραμματικὰ αὐτοῦ σπουδάσματα, ἅτινα δύνανται κατ' ἐξοχὸν τινὰ φιλόλογον νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰ τοῦ Grimm περὶ τῆς Γερμανικῆς γλώσσης.

Ὁ Κλασσικιστὴς ἐξέδωκε παρὰ Θεουκυδίδη Λαυρείου (Τόμ. Β', σελ. 93 ἐκδ. β'), καθάπερ καὶ ὁ Στάλλιος (Τόμ. Α', σελ. XXVHI). Ὁ Λ. Δινδόρφιος ὀρθῶς μὲν ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Ἐρρ. Στεφάνου (Τόμ. Ε', σελ. 135) ἰσχυρίζεται ὅτι μόνη ἡ γραφή Λαύρειον εἶνε ἀληθής, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ Λαύριον, πλημμελῶς δ' ἴσως κελεύει νὰ γινώσκῃ ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ κωμικοῦ Λαυρειωτικαί ἀντὶ τοῦ Λαυριωτικαί. Τῇ γραφῇ Λαυρειωτικαί ἀρέσκεται καὶ ὁ Μεινέκιος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἀριστοφάνους (Τόμ. Β', σελ. IX) καὶ ὁ Οὐεκλεινὸς (Cur. Epigr. σελ. 52). Ἀλλ' ἡμεῖς ἄνευ τινὸς ἐνδοιασμοῦ μετατυποῦμεν τὸ Λαυριωτικαί εἰς Λαυρεωτικαί μόνον τὸ δι' Ε γραφόμενον ἐπίθετον νομίζοντες ὀρθόν, ἅτε μόνου τοῦ Λαυρεώτης μεμαρτυρημένου καὶ βεβαίου ὄντος, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ Λαυρειώτης,

Γίνεται δ' ἐν τῷ ἐκ τοῦ Λαύρειον σχηματισμῷ τοῦ Λαυρεώτης συστολή τῆς διφθόγγου ἢ ἐκπτώσις τοῦ Ι. Ἡ ἐκπτώσις δ' αὕτη ἢ ἀποβολὴ ὀνομαζομένη ὑπὸ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν καὶ ἐκβολή, ἐξαίρεσις, ὑφαίρεσις, ὑπεξαίρεσις, ἔξαρσις, ὑφρσις, ὑποστολή, ἐκδρομή, ἀπέλευσις, ἀπόθεσις, ἔνδεια, συμβαίνει καὶ ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὧν πρώτην μνημονεύομεν τὴν

Ἀλεξανδρεώτης - Ἀλεξανδρεωτικός ἐκ τοῦ Ἀλεξάνδρεια.

Ἄπαξ μόνον νὰ συναρμόσῃ λόγον ὅμοιον τῷ ὑπ' αὐτοῦ προχείρως κακισθέντι, πολλοῦ μὲν παρὰ τοῖς εἰδημόσι γραμμάτων ἐπαίνου ἄξιός θ' ἀκριθῆ, θ' ἀδυνήθῃ δὲ ποτε καὶ αὐτὸς εὐλόγως καυχώμενος νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν εἶνε ἀπαίδευτος οὐδ' Ἑλληνικῶν λόγων ἀνήκοος.

Λουκίαν. περί τῶν ἐπὶ μισθ. συν. § 27 «ἢ Ἰωνικὰ συνείρων Ἀλεξάνδρεωτικός ἀνθρωπίσκος». Ἀθήν. Α', 60 «ὅτι ὁ Μαρεώτης οἶνος ὁ Ἀλεξάνδρεωτικός». Φρόνιχ. σελ. 332 Λοβ. «Ἀλεξάνδρεωτικὸν τοῦνομα». Θωμ. Μάγισρ. σελ. 172 Ρισχ. «τὸ δὲ τεθέληκα Ἀλεξάνδρεωτικόν». Εὐσχάθ. σελ. 1623 «κρήνη Ἀλεξάνδρεωτική»¹.

Στέφανος ὁ Βυζάντιος ἐπεξερχόμενος τὰ ἔθνικὰ τοῦ Ἀλεξάνδρεια γράφει (σελ. 72) «Τὸ ἔθνικόν Ἀλεξάνδρεὺς ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου γενικῆς. Τὸ θηλυκόν, ὡς ἀπὸ τοῦ Σινωπεύς Σινωπὶς, οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρεὺς Ἀλεξανδρίς. Δίδυμος δὲ παρατίθεται χρῆσιν ἐξ Ἐρατοσθένους τοῦ Ἀλεξανδρίτης. Φαβωρίνος δὲ ἐν τῷ περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως Ἀλεξανδρειώτην φησὶ παρὰ τὴν Ἀλεξανδρειανός, ὡς Μύρλεια Μυρλειανός, Ἡράκλεια Ἡρακλειανός. Λέγεται καὶ Ἀλεξάνδρειος κτητικόν. Νικάνωρ δὲ ὁ Ἑρμείου ἐν τῇ περὶ Ἀλεξανδρείας πρώτῃ ταῦτα πάντα κυροῖ καὶ τὸ Ἀλεξανδρίνος καὶ τὸ Ἀλεξανδρίνης, οὐ μέντοι τὸ Ἀλεξανδρεώτης». Ἡ ῥῆσις τοῦ Στεφάνου εἶνε προφανῶς πεπηρωμένη. Ὁ Βερκῆλιος ἔγραψε «ΚΑΙ παρὰ τὸ ἈΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ Ἀλεξανδρειανός» προσθεὶς μὲν τὸ ΚΑΙ καὶ τὸ ἈΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, μεταβάλλων δὲ τὸ θηλυκὸν ἄρθρον τΗΝ εἰς τὸ οὐδέτερον τΟ. Ἀλλ' οὔτε διὰ ταύτης τῆς γραφῆς ἄρτιος καὶ ὑγιῆς ὁ λόγος καθίσταται οὔτε διὰ τῆς τοῦ Μεινεκίου, ὅστις ὅλως τοῦ ἀληθοῦς ἀπεσφαλμένος ἐτόπασεν «Ἀλεξανδρειώτης φησὶ παρὰ τὸ ἩΡΑΚΛΕΙΩΤΗΣ. ΚΑΙ Ἀλεξανδρειανός». Τολμηροτέρα δ' ἡμῖν καὶ εἰκαιότερα φαίνεται ἡ τοῦ Λεντζίου εἰκασία «Ἀλεξανδρειώτην φησὶν, ὩΣ ἩΡΑΚΛΕΙΑ ἩΡΑΚΛΕΙΩΤΗΣ» (Ἡρωδίαρ. Τόμ. Β', σελ. 891). Τὸ χωρίον ἐπανέρχεται εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ καὶ γνησίαν μορφήν ἀναπληρούμενον καὶ στιζόμενον οὕτω· «Φαβωρίνος δὲ ἐν τῷ περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως Ἀλεξανδρειώτην φησὶ. Παρὰ τὴν ἈΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ Ἀλεξανδρειανός, κτέ.». Μνημονεύσας ὁ Στέφανος τὸ ἔθνικόν Ἀλεξάνδρεὺς καὶ παρατηρήσας ὅτι ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου γενικῆς εἶνε παρηγμένον, οὐχὶ δηλ. ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς πόλεως, διδάσκει ἐν

¹ Ἴδε καὶ Σαλμάσιον π. Γλώσσ. Ἑλλ. σελ. 444 καὶ Στούρζιον π. Διαλ. Μακ. καὶ Ἀλεξ. σελ. 64.

ταῖς ἔπειτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ὅτι ἐκ τοῦ Ἀλεξάνδρεια σχημα-
 τίζεται ἔθνικόν Ἀλεξανδρειανός, ὡς ἐκ τοῦ Μύρλεια Μυρλειανός,
 κτλ. Ἐν σελ. 49 φέρεται « Ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἀντίοχος Ἀντιοχεύς
 καὶ τοῦ Σέλευκος Σελευκεύς, ὡς Ἄβρων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων.
 Εἰ γὰρ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ἈΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ ἦν, Ἀλεξανδρειεύς ἂν ἦν.
 Ἀμφοῖν δ' ὁ Ἀλέξανδρος ἀρχή ». Γραπτέον δέ, ἴν' ὀλόκληρος καὶ
 ἀκέρκιος ὁ λόγος ὑπάρχη, « τοῦ Σέλευκος ΣελευκεΥΣ (καὶ τοῦ
 Ἀλέξανδρος ἈλεξανδρΕΥΣ), ὡς Ἄβρων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων ».
 Περὶ τῆς ἐκ τοῦ Ἀλεξάνδρου γενέσεως τοῦ Ἀλεξανδρεύς ποι-
 εῖται ὁ Στέφανος καὶ ἀλλαχοῦ λόγον, οἷον σελ. 60, 16 « ἐπειδὴ
 τὰ εἰς ΕΥΣ ἀπὸ τῆς ΟΥ γενικῆς γίνεται, Ἀλεξάνδρου Ἀλεξαν-
 δρεύς, κτέ. ». σελ. 284, 6 « Διὸ καὶ τὸ Ἀλεξάνδρεια οὐ προϋπάρ-
 χει τοῦ Ἀλεξανδρεύς· ἔδει γὰρ Ἀλεξανδρειεύς· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ
 Ἀλέξανδρος, ὡς Ταρσός Ταρσεύς ». Πρβ. καὶ σελ. 361, 21 « Θεό-
 πομπος ἐν δεκάτῳ Καρπκσεῖς αὐτοὺς φησιν, ἴσως ἀπὸ τοῦ Κάρ-
 πασος, ὡς Ἀντίοχος Ἀντιοχεύς, ἀφ' οὗ Καρπάσεια ». σελ. 659, 4
 « Τὸ ἔθνικόν Φαρνακεύς ἀπὸ τοῦ Φάρνακος, ὡς Ἀντίοχος Ἀντιο-
 χεύς, Σέλευκος Σελευκεύς ». Παντὶ δὲ φανερόν ὑπάρχει ὅτι εὐκο-
 λώτατα ἠδύνατο πρὸ τοῦ ἈΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝός νὰ ἐκπέσῃ τὸ
 ἈΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ. Ἐν σελ. 415, 6 « Τὸ ἔθνικόν Λίβυσσα » ἐξερρῶν
 προδήλως τὸ πρὸ τοῦ ΛΙΒΥΣσα κείμενον ΛΙΒΥΣ, ἐν δὲ σελ. 451,
 3 « Μητρόπολις: Φρυγίας » κατεπόθη πιθανώτατα ὑπὸ τοῦ Μητρό-
 ΠΟΛΙΣ τὸ εὐθὺς ἐπιφερόμενον ΠΟΛΙΣ. Ἐν σελ. 691, 11 ἔχουσι
 τάντίγραφα « Τὸ ἔθνικόν Χρυσκορεύς, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτοῖς Ταυρο-
 πολῖται μὲν συνεμάχουν καὶ Πλαρασεῖς ». Ἀλλ', ἵνα μὴ ἐλλείπη
 τὸ ἔθνικόν, οὗ ἕνεκα τὸ μαρτύριον παρατίθεται, ὀφείλει νὰ γραφῇ
 « Ταυροπολῖται μὲν συνεμάχουν καὶ ΠλαρασεῖΣ (καὶ Χρυσκο-
 ρεῖΣ) » ἢ κατὰ τὸν Μεινέκιον « Ταυροπολῖται—(καὶ Χρυσκορεῖς) καὶ
 Πλαρασεῖς ». Ἐν σελ. 693, 15 δὲν ἐγκρίνομεν τὴν ὑπὸ τοῦ περι-
 φήμου τούτου φιλολόγου γενομένην συμπλήρωσιν « Τὸ πρωτότυ-
 πον ὄνομα βραχὺ ἔχει τὸ Ι, (τὸ δὲ ἔθνικόν μακρόν), ὡς τοῦ μήτι
 κτέ. » φρονοῦντες ὅτι τὸ σῶον καὶ ἀβλαβὲς ἦτο « βραχὺ ἔχει
 ΤΟ Ι (τοῦ δὲ ἔθνικοῦ μακρόν ἐστὶ ΤΟ Ι), ὡς κτέ. ». Ἐν σελ. 355,
 5 « Κάνωπος: οὕτως ἔδει γράφεσθαι διὰ τοῦ Β » ἀποκατέστησε

τὸ πλήρες ὁ Βερκήλιος «οὕτως ἔδει γράφεσθαι ΔΙΑ ΤΟΥ (Π, γράφεται δὲ ὅμως ΔΙΑ ΤΟΥ) Β» παρενθεις τὰ ἀπολωλότα ἐκ τοῦ Εὐσταθίου Διον. Περιηγ. 11 «Ὁ δὲ τὰ ἔθνικὰ γράψας φησὶν ὅτι ἔδει μὲν Κάνωπον γράφειν τὴν πόλιν διὰ τοῦ Π, γράφεται δὲ ὅμως διὰ τοῦ Β». Καὶ ἄλλο δὲ τοῦ Στεφάνου χωρίον κολοβὸν ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φερόμενον ἀρτιμελές ὁ Βερκήλιος ἐκ τοῦ Εὐσταθίου ἀπέφηνε. Παρὰ τῷ Στεφάνῳ ἀναγινώσκεται «Ἐκλήθη δὲ τὸ ὄρος (Ὁχη) ἀπὸ τῆς τῶν θεῶν μίξεως Διὸς καὶ Ἡρας» (σελ. 362, 16), παρὰ δὲ τῷ Εὐσταθίῳ «Ἐκλήθη δὲ Ὁχη—ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ὀχείας ἦτοι μίξεως Διὸς καὶ Ἡρας» (Παρεκβ. σελ. 280, 44). Τίς δύναται νὰ μπιβᾷ ὅτι καὶ ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς τοῦ Στεφάνου τὸ ἐντελές εἶνε κατὰ τὸν Βερκήλιον «Ἐκλήθη δὲ τὸ ὄρος ἀπὸ τῆς (ἐκεῖ ὀχείας, ἦτοι) τῶν θεῶν μίξεως» ἢ πιθανώτερον «ἀπὸ ΤΗΣ (ἐκεῖ ὀχείας, ἦτοι ΤΗΣ) τῶν θεῶν κτέ.»;

Τὸ Ἀλεξανδρεώτης, καίτοι μὴ κυρούμενον ὑπὸ τοῦ Νικάνορος, κάλλιον ἡμῖν καὶ δοκιμώτερον τοῦ Ἀλεξανδρειώτης φαίνεται ἱκανῶς βεβαιούμενον ἐκ τοῦ κτητικοῦ Ἀλεξανδρεωτικός, οὐτινὸς οὐδέποτε διὰ διφθόγγου ἐκφερομένου μόνον τὸ Ἀλεξανδρεώτης προϋφίσταται, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ Ἀλεξανδρειώτης.

Περὶ τοῦ Ἀλεξανδρίτης παρατηρητέον ὅτι εἶνε ἴδιον τῶν μεταγενεστέρων τονιζόμενον συνήθως Ἀλεξανδρινός. Διοσκορίδ. Τόμ. Α', σελ. 669 Σπρ. «κολόκυνθα Ἀλεξανδρίνη». Τόμ. Β', σελ. 255 «χαμαιδάφνης Ἀλεξανδρίνης φύλλα». σελ. 288 «δάφνης Ἀλεξανδρίνης ρίζα». σελ. 311 «χαμαιδάφνης Ἀλεξανδρίνης ρίζα». Παρὰ Γαληνῷ Τόμ. ΙΒ', σελ. 857 Κυνν. γράφεται κακῶς «καὶ Ἀλεξάνδρινον κάλαμον», ἐν δὲ Τόμ. ΙΘ', σελ. 776. φέρεται «ἡ δὲ Ἀλεξανδρίνη μνᾶ». Τὸ ἐν τῇ ληγούσῃ τονιζόμενον ἀπαντᾷ ἐν ἀποσπύσματι τοῦ Πολυβίου παρ' Ἀθηναίῳ Η', 1 «ἐννέξ ὀβολῶν Ἀλεξανδρινῶν», παρὰ Διογένηι τῷ Λαερτίῳ Ζ', 18 «τῷ ἀργυρίῳ τῷ Ἀλεξανδρινῷ» καὶ παρ' ἄλλοις. Ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῶν Μετρολογικῶν Συγγραφέων ἐκδ. Τεῦχ. εὐρίσκεται σελ. 208 «ἡ δὲ Ἀλεξανδρινὴ κοτύλη» καὶ «ἡ Ἀλεξανδρινὴ μνᾶ». σελ. 240 καὶ 248 «ἡ δὲ Ἀλεξανδρινὴ μνᾶ». σελ. 264 καὶ 269 «ἕστῶν Ἀλεξανδρινῶν», ἀλλὰ σελ. 214 «τὴν Ἀλεξανδρεωτικὴν λέγει μνᾶν»

καὶ σελ. 256 «ἀ ξέστης ὁ Ἀλεξανδρείτης»¹. Ἐν τῷ Ἱερακοσοφίῳ § 231 κεῖται «νίτρον Ἀλεξανδρινόν» καὶ § 271 καὶ 281 «ὔελον Ἀλεξανδρινήν». Πρβ. καὶ Ὀρνεοσόφ. § 94 «κύμινον Ἀλεξανδρινόν». Παρὰ Στράβωνι ΙΓ', α', 36 ὑπάρχει καὶ γραφή Ἀλεξανδρηγή, ὡς καὶ ἐν ταῖς Πράξεσι τῶν Ἀποστόλων ΚΖ', 6 Ἀλεξανδρηγόν καὶ ΚΗ', 11 Ἀλεξανδρηγῶ. Καὶ ἐν τῇ Κοβητείῳ δὲ τοῦ Λαερτίου ἐκδόσει (σελ. 163, 12) γράφεται «τῷ ἀργυρίῳ τῷ Ἀλεξανδρηγῶ». Ἐν τῷ περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν τοῦ Ἐπιφανίου φέρουσι τὸν τίτλον «ξέστης ὁ Ἀλεξανδρινός» ἢ Ἀλεξανδρηγός (Τόμ. Β', σελ. 182, γ' Πετ.) καὶ «ξεστῶν Ἀλεξανδρειτῶν» (σελ. 184, β'), ἀνθ' οὗ ἐν τῷ Αὐν. κώδικι τοῦ Μεγ. Ἐτυμολ. σελ. 1632 Γαισφ. κεῖται «ξεστῶν Ἀλεξανδρειτῶν»². Ἐν ταῖς Παρεκβολαῖς τοῦ Εὐσταθίου σελ. 280, 19 ἀναγινώσκεται «ἦν δὲ καὶ γυνὴ σοφὴ Ἀλεξανδρηγὴ κατὰ τὸν γεωγράφον». Καὶ τὸ τῆς Ἰλιάδος δὲ (Ε, 141) ἀγχησιῖναι εὐρίσκεται παρ' αὐτῷ διὰ τοῦ Η γεγραμμένον ἐν τῇ μετὰ πολλῆς ἀγχινοίας γινομένη ἐξαπλώσει καὶ διασαφήσει τῆς λέξεως ταύτης. σελ. 531, 42 «Τὸ δὲ ἀγχησιῖναι δηλοῖ μὲν τὸ πυκναί, γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἄγχι ἐστάναι, ὃ ποιῶσιν αἱ οἷες διὰ φόβον πυκνούμεναι ὡς ἐπὶ συνασπισμῶ. Σημείωσαι δὲ ὅτι νῦν μὲν τὸ ἀγχησιῖναι σύνθετον

¹ Παρὰ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ γράφεται Ἀλεξανδρείτης (σελ. 72, 7)· ἀλλ' οὐκ ὀλίγα ὑπ' αὐτοῦ μνημονεύονται παντελῶς ὅμοια τῷ Ἀλεξανδρείτης ὄντα, οἷον Ἀγγωνεΐτης ἐκ τοῦ Ἀγώνεια, Αἰθαλειΐτης ἐκ τοῦ Αἰθάλεια, Ἀκρωρείτης ἐκ τοῦ Ἀκρώρεια, Γηρείτης ἐκ τοῦ Γήρεια, Δικαιαρχεΐτης ἐκ τοῦ Δικαιάρχεια, Ζελειΐτης ἐκ τοῦ Ζέλεια, Καυκωνεΐτης ἐκ τοῦ Καυκόνεια, Λυκοσθενεΐτης ἐκ τοῦ Λυκοσθένεια, Λυκωρείτης ἐκ τοῦ Λυκώρεια, Μαρωνεΐτης ἐκ τοῦ Μαρώνεια, Πλεισταρχεΐτης, Ροθειΐτης, Σαλωνεΐτης, Σαμαρειΐτης, Φαλωρείτης, Φαναγορειΐτης, Φιγαλειΐτης (σελ. 20, 5. σελ. 46, 16. σελ. 54, 1. σελ. 64, 3. σελ. 177, 4. σελ. 207, 15. σελ. 231, 2. σελ. 295, 5. σελ. 369, 7. σελ. 422, 2 καὶ 17. σελ. 434, 14. σελ. 527, 7 καὶ 12. σελ. 545, 20. σελ. 552, 12 καὶ 16. σελ. 657, 2 καὶ 12. σελ. 664, 13). Λέγεται δὲ παρ' αὐτῷ καὶ «Λαοδαμάντεια—Ἐκαλεῖτο δὲ Λαομεδόντεια—Τὸ ἔθνικόν ἀμφοτέρον Λαομεδοντίτης καὶ Λαοδαμαντίτης» (σελ. 411) καὶ «Υάμεια—Ὁ πολίτης Υαμίτης ἢ Υαμείτης διὰ διφθόγγου» (σελ. 644).

² Πρβ. Δινδόρφιον Ἐπιφαν. Τόμ. Δ', α', σελ. ΧVΙΙ. Ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς εὐρίσκεται ἈκυλΕῖνος, ΣαδΕῖνα, κτλ. ἀντὶ τοῦ Ἀκυλῖνος, Σαδῖνα, κτλ. Πρβ. καὶ Ναΐκιον Ὀρυσκ. Τόμ. Β', σελ. 17 κτλ.

εὔρηται, μετ' ὀλίγα δὲ τὸ ἄγχι ἐστηκέναι διακλυμένον εὔρησεις. Ἴσως δὲ καὶ πρὸς ἀντιδικστολήν τῶν αἰπολίων τὸ ἀγχηστῆναι εἴρηκεν· ἐκεῖνα γὰρ πλατέα λέγεται διὰ τὸ οὕτω τὰς αἰγας νέμεσθαι. Γράφεται δὲ διὰ τοῦ Η ἢ προπαρχλήγουσα τοῦ ἀγχηστῆναι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐστάναι τροπῇ τοῦ Ε εἰς Η»¹. Τοῦναντίον ἐν σελ. 986 φέρεται «Διότιμον τὸν Ἀδραμυτινόν» καὶ «τὸν ἰδίως Ἀδραμυτινὸν λεγόμενον κόλπον» καὶ «ἐν τῷ ῥηθέντι Ἀτραμυτινῷ κόλπῳ» ἀντὶ τοῦ Ἀδραμυτῆνόν καὶ Ἀτραμυτῆνῶ. Στέφ. Βυζάντ. σελ. 27, 9 «Ὁ πολίτης Ἀδραμυττηνός, ὡς Ἀρτακηνός, Δαυηνός, Σεβαστηνός». Πρβ. καὶ Ἀβυδηνός, Ἀστακηνός, Θυατειρηνός, Κυζικηνός, Λαμψακηνός, Λαρισηνός, Περγαμηνός, Πιτυοέσσηνός, Πριαπηνός, Ρυνδακηνός, Σελευκηνός, Φιλαδέλφηνός, Φιλιππηνός, κτλ., Ὀλυμπηνός ἐκ τοῦ ἐν Μυσίᾳ τῆς Ἀσίας Ὀλύμπου, Χαλκιδηνός ἐκ τῆς ἐν Συρίᾳ Χαλκίδος, κτλ.². Ψευδήρωδικον. Ἐπιμερ. σελ. 174 Βοισσ. «Εἰ δὲ ἐθνικὰ καὶ τοπικὰ, διὰ τοῦ Η γράφονται, οἷον Σαρακηνός, Ραιδεστηνός, Ἀβυδηνός, Κυζικηνός καὶ Ραδηνός ὁ ἀπὸ τῆς Ράδης· ῥαδινός δὲ ὁ λεπτός ἰῶτα». Φλυαρεῖ ὁ Χοιροβοσκός λέγων Ἐπιμερ. σελ. 165 Γαισφ. «Τὰ εἰς ΝΟΣ ἐθνικὰ ὀξύτονα τῷ Η παρχλήγεται· Ἀγαρηνός, Δαμασκηνός· πλὴν τοῦ Ἐδεσινός, Ἀμασινός, Ἀδραμυτηνός (Γρ. Ἀδαμυτινός) καὶ Μελιτινός». Πρβ. καὶ Μοσχόπουλ. π. Σχεδ. σελ. 144 «Τὰ ἐθνικὰ καὶ τοπικὰ διὰ τοῦ Η γράφεται· Σαρακηνός, Μαγδαληνός, Ἀγαρηνός, Ραιδεστηνός, Ἀμαστρηνός. Τινὰ

1 Ἐν τῷ κατ' ἐπιτομὴν βίῳ τοῦ Ἐπιφανίου φέρεται γραφὴ «ἐν Σαλαμῆνῃ» καὶ «τῇ Σαλαμῆνέων πόλει». Ἴδε Δινδόρριον Ἐπιφαν. Τόμ. Ε', σελ. XIII.

2 Στέφ. Βυζ. σελ. 491, 14 «Ὀλυμπος· ὄρος Μυσίας—Οἱ οἰκοῦντες Ὀλυμπηνοί». σελ. 684, 15 «Δ' πόλις ἐν Συρίᾳ—Τὸ ταύτης ἐθνικὸν Χαλκιδηνός». Πρβ. καὶ σελ. 538, 5 «Τὸ ἐθνικὸν τῆς Μηδικῆς Πτεριηνός, τῆς δ' ἐν τῇ Σινώπῃ Πτέρριος» (Ἴδε καὶ Μεινέκιον σελ. 515, 10 περὶ τοῦ Πελλαῖος καὶ Πελληνός). Περ' Ἡροδότῳ Ζ', 74 φέρεται «οὗτοι δὲ εἰσι Λυδῶν ἀποικοί, ἀπ' Ὀλύμπου δὲ οὔρεος καλέονται Ὀλύμπηνοί». Ἄλλ' ἴσως ἡ γνησίᾳ γραφῇ εἶνε Ὀλύμπηνοί. Πρβ. Στράβ. ΙΒ', δ', 10 «οἱ περὶ τὸν Ὀλυμπον Μυσοί, οὗς Ὀλυμπηνοὺς καλοῦσίν τινες». ΙΒ', η', 8 «νῦν δὲ περὶ τῶν Ὀλυμπηνῶν» καὶ Εὐστάθ. Διον. Περιηγ. 322 «Ὁ δὲ Ἀρριανός τῶν Εὐρωπαϊῶν Μυσῶν ἀποίκους λέγει τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ὀλυμπηνοὺς Μυσοὺς—Ἡρόδοτος δὲ τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Μυσοὺς Λυδῶν ἀποίκους λέγει, Ὀλυμπηνοὺς καλουμένους ἀπὸ ὄρους Ὀλύμπου τοῦ Ἀσιανοῦ».

δὲ αὐτῶν διὰ τοῦ Γ' Μελιτινός, Ἀδραμυτινός καὶ Παλαιστινός, δς καὶ Παλαιστίνος λέγεται». Ἐκ τοῦ Ἔδεσσα σχηματίζεται Ἔδεσσηνός, οὐχὶ Ἔδεσ(σ)ινός. Στέφ. Βυζ. σελ. 158, 19 «Τὸ ἔθνικόν Βαργασηνός—ὡς Ἔδεσσα Ἔδεσσηνός, Γερασηνός, Ἐμεσηνός». σελ. 656, 10 «Τὸ ἔθνικόν Φαλγηνός καὶ Φαλγαῖος, ὡς Ἔδεσσηνός καὶ Ἔδεσσαῖος καὶ Καρρηνός καὶ Καρραῖος, τὸ μὲν κατὰ λόγον, τὰ δὲ κατὰ τὸ ἐπιχώριον» (Πρβ. καὶ σελ. 261, 1 καὶ σελ. 515, 11). Ἀντὶ δὲ τοῦ Μελιτινός ὀρθῶς παρὰ τῷ Στράβωνι γράφεται Μελιτηνός-Μελιτηνοί καὶ ἡ χώρα Μελιτηνή. ΙΑ', ιδ', 2 «ἀπὸ τῆς περαίας τῶν Κομμαγηνῶν καὶ τῶν Μελιτηνῶν». ΙΑ', ιβ', 2 «μέχρι τοῦ Εὐφράτου καὶ τῆς Μελιτηνῆς πρόεσι, καθ' ἣν ἡ Κομμαγηνή τῇ Καππαδοκίᾳ πηράκεται» (Πρβ. καὶ ΙΒ', α', 2. 4. β', 1. 6. Διόδ. Σικελ. ΛΑ', 19, β'. Ἰώσηπ. Ἰουδ. Πολ. Ζ', α', 3, κτλ.). Καὶ παρὰ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ λέγεται σελ. 443 «Μελιτηνή: πόλις Καππαδοκίας—Οἱ πολῖται Μελιτηνοί, ὡς Κομμαγηνοί». Τὸ παρὰ τῷ Χοιροβοσκῷ Ἀμισινός μετατρέπτεον ἴσως εἰς Ἀμισινός, οὗ ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε Ἀμισσηνός (Στέφ. Βυζ. σελ. 85, 24. Πρβ. καὶ Ἐμσηνός ἢ Ἐμεσηνός σελ. 270, 14 καὶ σελ. 523, 16). Περὶ τοῦ Παλαιστίνος-Παλαιστηνός, Παλαιστίνη-Παλαιστηνή διέλαβε μετ' ἀκριβείας ὁ Γ. Δινδόρφιος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἐπιφανίου (Τόμ. Α', σελ. 371). Οὐχὶ δὲ σπανίως ἐν τοῖς ἀντιγράφοις αἱ καταλήξεις ΗΝΗ-ΗΝΟΣ-ΗΝΟΝ μεταπίπτουσιν εἰς ΙΝΗ-ΙΝΟΣ-ΙΝΟΝ. Παρὰ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ φέρουσι τὰντίγραφα σελ. 100, 2 «Ἐνάτη ἐπὶ τῷ Ταύρῳ ἐν Κομμαγηνῇ» (ἀντὶ τοῦ Κομμαγηνῆ) καὶ σελ. 530, 9 «Ποιμαρινόν: πόλις ἦτοι φρούριον. Ἔστι δὲ καὶ χωρίον Κυζίκου. Τὸ ἔθνικόν ὁμοίως» (ἀντὶ τοῦ Ποιμαρηνόν)¹. Ἐν τοῖς Γεωγραφικοῖς τοῦ Στράβωνος ΙΒ', β', 10 πάντα τὰντίγραφα διέσωσαν τὸν ὀρθὸν τύπον Μοριμηνήν, ἀλλ' ἐν κεφ. ε', 4 παρεσέδου εἰς τινα ὁ ἡμαρτημένος Μοριμιγούς, καθάπερ ἐν κεφ. β', 10 ὁ Λαουϊανσηνῆς, κτλ. ἀντὶ τοῦ Λαουϊανσηνῆς-Λαουϊανσηνή. Παρὰ Γκληνῷ γράφεται

1 Ἐν σελ. 371 ἔχουσι τὰντίγραφα «Δίδυμος δὲ Κέβρινα τὴν πόλιν φησὶν. Ἡρωδιανός δὲ ἀπὸ Κεβρίνος (ἢ Κευρίνος) ποταμοῦ. Ὁ οἰκῆτωρ Κεβρήνιος» (ἀντὶ τοῦ Κεβρήνα-Κεβρήνιος-Κεβρήνός), ἐν δὲ σελ. 8 «Ἀβρετ-

Τόμ. Γ', σελ. 800 «ὁ δ' ἐν Αἰγαῖς καὶ Περπερίνῃ μέσοι τούτων

τήνη (ἢ Ἀβρεττίνη ἢ Ἀβροττίνη): χώρα Μυσίας—Τὸ ἐθνικὸν Ἀβρεττηνός, ὡς Ἀρριανός φησιν» (ἀντὶ τοῦ Ἀβρεττηνῆ), ἐν δὲ σελ. 556 «Σαμφερίνη (ἢ Σαμφερινῆ): νῆσος ἐν τῷ Ἀραβίῳ» (ἀντὶ τοῦ Σαμφερινῆ). Ὁ Μεινέκιος ἐξέδωκε καὶ ἐν σελ. 447, 18 «Καὶ χώρα Περσίδος Μεσηνή δι' ἐνὸς Σὺν τῶν δύο ποταμῶν Εὐφράτου καὶ Τίγριδος μεσαζομένη» ἀντὶ τοῦ Μεσήνη. Δοξάζει δ' ὅτι καὶ ἐν σελ. 406, 9 «Λαέρτης: Κιλικίας χωρίον—Τὸ ἐθνικὸν Λαερτίνος» τὸ γνήσιον εἶνε Λαερτηνός (Πρὸς. καὶ σελ. 196, 3). Παράδοξον ἡμῖν φαίνεται τὸ ἐν σελ. 352, 5 «Κάναθα: πόλις πρὸς τῇ Βόστρα Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν Καναθηνός. Ἐν τισὶ δὲ καὶ διὰ τοῦ Ι γράφεται». Μόνος ὁ διὰ τοῦ Η τύπος ἔχει ὀρθῶς ἀπακτῶν καὶ ἐν Ἐπιγρ. Βοικκ. Ἄρ. 4613. Δὲν εἶνε δ' ἴσως ἄτοπον νὰ ὑποληφθῇ νόθον τὸ «Ἐν τισὶ δὲ κτέ.» προσκολληθῆν ὑπὸ τινος εὐρόντος που γεγραμμένον τὸν πλημμελεῖ διὰ τοῦ Ι τύπον. Πρὸς. σελ. 25, 6 «Οὐ γὰρ ὁ τύπος Ἀράδων, ἀλλὰ τῶν διὰ τοῦ Α οὐδετέρων ὁ διὰ τοῦ ΗΝΟΣ· Ζόαρχ Ζοαρηνός, Μηδαθα Μηδαθηνός, Τάρφαρα Ταρφαρηνός, Αὔαρχ Αὔαρηνός». Ἐν σελ. 400, 6 λέγεται: «Κύψελα: φρούριον τειχιωμένον ἐν Ἀρκαδίᾳ ὑπὸ Μαντινέων—Ἔστι καὶ Κύψελα πόλις Θράκης πλησίον τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Κυψελτίνος ἢ Κυψεληνός». Τὸ Κυψελτίνος εἶνε ἐθνικὸν τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Κυψέλων, τὸ δὲ Κυψεληνός τῶν ἐν Θράκῃ, καθὰ ἐσημειώσατο καὶ ὁ Μεινέκιος. Παρ' Ἡροδότῳ Ζ', 42 φέρεται «διὰ τοῦ Ἀταρνέος ἐς Καρίνην πόλιν». Τὴν ὀρθὴν γραφὴν διδάσκει ὁ Στέφανος σελ. 358, 14 «Καρήνη: πόλις Μυσίας. Ἡρόδοτος ἐβδόμη». Ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτῷ σελ. 163, 8 ἀντὶ τοῦ Καρήνης κέεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις Καρίνης. Παρατηρητέον δ' ὅτι καὶ ἡ κατάληξις ΗΤΗΣ μεταβάλλεται ἐνίοτε ὑπὸ τῶν μεταγράφων εἰς ΙΤΗΣ. Ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς τοῦ Στεφάνου σελ. 220, 21 προσφέρουσι τἀντίγραφα «Δασσαρτταί: ἔθνος Ἰλλυρίας» ἀντὶ τοῦ Δασσαρηταί, ἐν δὲ σελ. 380, 22 «Τὸ ἐθνικὸν Κραδίτης, ὡς Σιδήτης (ἢ Σιδίτης)». Πρὸς. καὶ σελ. 689, 5. Ἀλλ' ὁ πολίτης τῆς Σίδης γράφεται Σιδήτης, οὐχὶ Σιδίτης (Στέφ. Βυζ. σελ. 43, 4. σελ. 146, 7. σελ. 225, 21 καὶ σελ. 565, 10 κέξ.). Ὅθεν καὶ τὸ ἐθνικὸν τοῦ Κράδῃ, ἂν ἀληθῶς ἀνάλογον τῷ Σιδήτης ὑπάρχει, ὀφείλει νὰ μετατυπωθῇ εἰς Κραδήτης. Τοῦναντίον παρ' Ἡροδότῳ Β', 6 ἀναγινώσεται «ἀπὸ τοῦ Πλινθινήτεω κόλπου» ἀντὶ τοῦ Πλινθινίτεω. Στέφ. Βυζ. σελ. 527, 18 «Ὁ πολίτης Πλινθινίτης». Κακῶς ὁ Βέργκιος (Ποιητ. Λυρ. σελ. 416 ἐκδ. γ') προτίμησεν ἐν τῷ γνωστῷ τοῦ Σόλωνος ἀποσπάσματι τὴν προφανῶς ἡμαρτημένην γραφὴν «εἶπν δὴ τότε ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινήτης». Στέφ. Βυζ. σελ. 569, 1 «Ὁ οἰκῆτωρ Σικινίτης, ὡς νῆσος νησίτης». Καὶ παρὰ τῷ Στεφάνῳ σελ. 585, 18 ἔγραψεν ὁ Μεινέκιος «Τὸ ἐθνικὸν Στοιίτης» ἀντὶ τοῦ Στοιήτης. Ἐν σελ. 546, 9 «Τὸ ἐθνικὸν Ῥοδοίτης, ὡς Ἀρσινοίτης» ὑπάρχει καὶ γραφὴ Ῥοδοήτης καὶ Ἀρσινοήτης. Πρὸς. καὶ Λοβέκκιον Γραμμ. Βουτμ. Τόμ. Β', σελ. 430. Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις εὐρίσκαται καὶ Ἐκαλήνην καὶ Κλεοβουλήνην ἀντὶ τοῦ -λήνην, περὶ οὗ ἴδε Νάικιον Ορυσκ. Τόμ. Β', σελ. 15 κέξ., καὶ φρενητίζω, φρενητικός, κτλ. ἀντὶ τοῦ φρενιτίζω, φρενιτικός, κτλ. Παρὰ Γαληνῷ Τόμ. ΙΔ', σελ. 624 γράφεται κοιτωνη τοῦ ἀντὶ τοῦ κοιτωνίτου!

είσιν» καὶ Τόμ. Γ', σελ. 833 «ἐπὶ δὲ τῆς Ἀσίας Αἰγεάτης τε καὶ Περπερῖνος» ἀντὶ τοῦ Περπερηνῆ καὶ Περπερηνός¹. Τόμ. Γ', σελ. 276 «ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου Τιτακαζηνός τε καὶ Ἀρσουῖνος» καὶ σελ. 335 «Τιτακαζηνός τε καὶ Ἀρσουῖνος» καὶ σελ. 806 «ὅ τε Τιβηνός ἐστι τοιοῦτος καὶ ὁ Ἀρσουῖνος» (Πρβ. καὶ Τόμ. Γ', σελ. 834, κτλ.) ἀντὶ τοῦ Ἀρσουηνός². Πρβ. καὶ Βιζυηνός, Μαρσουηνός, κτλ. Παρ' Ἐπιφανίῳ Τόμ. Β', σελ. 543, 25 Δινδ. «τῆς Φιλαδελφηνῆς χώρας» ὑπάρχει καὶ γραφὴ Φιλαδελφινῆς. Ἐν Τόμ. Γ', σελ. 283, 32 φέρουσι τ'ἀντίγραφα «Βασίλειος Ἀγκυρῖνος», ἐν δὲ σελ. 330, 24 «Βασιλείου Ἀγκυρηνοῦ». Ὁ Δινδόρφιος ἐκδούς καὶ ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ Ἀγκυρηνός γράφει ἐν ταῖς σημειώσεις (Τόμ. Γ', σελ. 850) ὅτι ὀρθότερον εἶνε τὸ Ἀγκυρατός (Πρβ. Στέφ. Βυζ. σελ. 17, 11). Καὶ τοῦ Ξενοφῶντος τ'ἀντίγραφα ἀντὶ μὲν τοῦ «ἐπορεύθησαν διὰ Σκυθηνῶν» ἔχουσι Σκυθινῶν ἢ Σκυθίνων (Κύρ. Παιδ. Δ', ζ', 18), ἀντὶ δὲ τοῦ «περὶ τὸ τῆς Ἀστυρηνῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν» (Ἑλλην. Δ', α', 4) Ἀστυρίνης ἢ Ἀστυρήνης (Πρβ. καὶ Στράβ. ΙΓ', α', 51 καὶ 65). Στέφ. Βυζ. σελ. 578, 19 «Σκυθηνοί: ἔθνος οὐ πόρρω τῶν Μακρώνων, ὡς Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσεως τετάρτῳ». σελ. 140, 20 «Τὸ ἐθνικὸν Ἀστυρηνός, ἀφ' οὗ τὸ τῆς Ἀστυρηνῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν». Πρβ. σελ. 354, 2 «Οἱ οἰκήτορες Κανδαρηνοί καὶ Ἡρας Κανδαρηνῆς ἱερόν». σελ. 456, 3 «Ἄρτεμις Μορογοισηνῆ». Στράβ. ΙΓ', α', 67 «ἱερόν ἐστι μητρὸς θεῶν Ἀρδειρηνῆς». ΙΓ', δ', 5 «ὅπου τὸ ἱερόν τῆς Κολοιηνῆς Ἀρτέμιδος». ΙΓ', γ', 6 «τὸ δ' Ἀσπόρδηνον ὄρος τὸ περὶ Πέργαμον τρυχὺ καὶ λυπρὸν ὄν Ἀσπόρηνον καὶ τὸ ἱερόν τὸ ἐνταῦθα τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Ἀσπορηνῆς» (Γρ. Ἀσπορδηνόν καὶ Ἀσπορηνόν, ὡς ἀναγινώσκειται καὶ ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Μεινεκίου σελ. 865), κτλ. Περὶ τοῦ Δινδομήνη ποιεῖται

1 Καὶ παρὰ Στράβωνι ΙΓ', α', 51 ἀντὶ τοῦ Περπερῖνα ἢ Περπερίνα γραπτέον Περπερηνῆ. Ἴδε Λοδέκκιον Προλεγομ. σελ. 196. Παρὰ Πολυδίῳ Γ', κη', 7 «ἐν μέσῃ τῇ Παρθυηνῆ» φέρεται καὶ γραφὴ Παρθουῖνη ἀνευ τόνου.

2 Ἴδε Μεινέκιον Στεφ. Βυζαντ. σελ. 126 καὶ Λοδέκκιον Προλεγομ. σελ. 197, 12. Περὶ τοῦ τύπου Βιζηνός ἀντὶ Βιζυηνός καὶ Μαρσηνός ἀντὶ Μαρσουηνός ποιεῖται λόγον ὁ Μεινέκιος Στεφ. Βυζ. σελ. 169 καὶ σελ. 434.

λόγον ὁ Λοβέκκιος ἐν τοῖς Προλεγομένοις σελ. 196 (Πρόβ. καὶ σελ. 244). Πολλὰ δ' ὑπάρχουσι τὸν αὐτὸν τῷ Σκυθηνοὶ τύπον ἔχοντα, οἷον Ἀβασηνοί, Ἀσσακηνοί, Ἀτασηνοί, Ἀχομηνοί, Δαχαρηνοί, Εὐαληνοί, Ἴβηνοί, Καμαρηνοί, Ὀρχηνοί, Σαγαπηνοί, Σακχηνοί, Σαλμηνοί, Σαμηνοί, Σιθηνοί, Σιλακηνοί, Σκλαβηνοί, Ταηνοί, Ὠβαρηνοί, κτλ. Στέφ. Βυζ., σελ. 5, 8 «Ὁ τύπος (Ἀβασηνοί) ὄξυς καὶ ἐπιχώριος τοῖς Ἄραψιν, ὡς Μηδαβηνοί, Ὀβοδηνοί, Ἀδρηνοί (Ἀδανηνοί;), ἀλλὰ καὶ τοῖς Ἀσιανοῖς ἔπασιν, ὡς Ἀπολλώνιος ὁ τεχνικός ἐν τῷ περὶ παρωνύμων φησί· δι' ἔθους εἰσὶ ταῦτα τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας κατοικοῦσιν, ἀλλότρια δὲ τῶν Εὐρωπαίων· οὐ γὰρ ἀπὸ πόλεως (Μειν. τὰ ἀπὸ πόλεως) ἢ δήμου κατὰ τοῦτον ὠνόμασται τὸν τύπον». Πρόβ. ὁμοίως καὶ σελ. 78, 12 «Ἀλπηνοί: κώμη πλησίον Θερμοπυλῶν. Ἡρόδοτος. Ἔστι καὶ μητρόπολις Λοκρῶν. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως Ἀλπηνοί». Ἐν σελ. 435, 10 φέρουσι τὰντίγραφον «Οἱ οἰκοῦντες Μασσηνοί» καὶ Μασσηνοί καὶ Μασσηνοί, ἐν δὲ σελ. 323, 17 πρὸ τοῦ Βερκελίου ἀνεγινώσκετο «μετὰ δὲ Μασσηνοί» ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ Μασσηνοί, ὅπερ ἐτηρήθη ἀβλαβῆς ἐν σελ. 264, 11 (Πρόβ. καὶ σελ. 428, 11). Περὶ τοῦ Βουδῆνοι (σελ. 180, 11), τοῦ Ἐρυθῆνοι (σελ. 279, 14) καὶ τοῦ Λιβυστῆνοι (σελ. 416, 3) θὰ εἴπωμεν τὰ δέοντα ἀλλαχοῦ. Πρακτικώτερον δ' ὅτι ἐν μὲν σελ. 520, 4 γράφεται «Πεύκη: νῆσος ἐν τῷ Ἰστρω. Οἱ οἰκῆτορες Πευκηνοί», ἐν δὲ σελ. 350, 1 «Καὶ Καλπῆνος ἔστιν, ὡς Πεύκη Πευκῆνος». Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ γραφὴ Καλπῆνος καὶ Πευκῆνος¹.

Τῷ πλημμελῶς γεγραμμένῳ Ἀλεξανδρηνός ἀντὶ τοῦ Ἀλεξανδρῆνος ὁμοίον εἶνε τὸ παρὰ Διοσκορίδην Τόμ. Α', σελ. 698 «ὃ τε Σιγνηνός (οἶνος) καὶ ἄλλοι πολλοὶ οἱ ἀπὸ Καμπανίας» ἀντὶ τοῦ Σιγνῆνος, ὅπερ ἐσώθη ἀδιάφθορον παρὰ Γαληνῶ Τόμ. ΙΔ', σελ. 15 «ὃ τε Τιβουρτῆνος καὶ Σιγνῆνος καὶ Μάρσος» καὶ Τόμ. Ι', σελ. 832 «ὡς δὲ πρὸς τὸν Σιγνῆνόν τε καὶ Μάρσον γλυκύς». Ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς τοῦ Στεφάνου σελ. 564, 17 ἔχουσι τὰντίγραφον

¹ Πρόβ. καὶ Λοβέκκιον Προλεγομ., σελ. 243 καὶ Κορυβαρον Στράβ. Τόμ. Β', σελ. 30.